

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/37/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200938
Dátum vydania rozhodnutia: 19.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7015200938.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu: Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, so sídlom Rastislavova 43, Košice, IČO: 00 606 707, právne zastúpený: Alena Zadáková & spol. advokátska kancelária, so sídlom Kováčska 32, Košice, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Žellova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ZS 802/00010/2014/R zo dňa 4. marca 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/103/2015-38 zo dňa 2. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/103/2015-38 zo dňa 2. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k.7S/103/2015-38 zo dňa 2. marca 2016 podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ZS 802/00010/2014/R zo dňa 04.03.2015, ktorým zamietol rozklad žalobcu a rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Košice č. ZS 802/00010/2014 zo dňa 07.11.2014 potvrdil. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

2. Rozhodnutím žalovaného č. ZS 802/00010/2014/R zo dňa 04.03.2015 bol zamietnutý rozklad žalobcu a súčasne ním bolo potvrdené rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Košice č. ZS 802/00010/2014 zo dňa 07.11.2014, ktorým na základe ukončeného výkonu dohľadu nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti bola podľa § 18 ods. 1 písm. b/ bod 1, § 50 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 64 ods. 2 písm. b/ a ods. 5 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“) a podľa § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) žalobcovi za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s

poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“), t.j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne, uložená pokuta 1 000,- €. Porušenie zákonnej povinnosti v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. bolo zistené dňa 19.06.2014 ukončeným výkonom dohľadu nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti Z. Y., nar. XXXX, bytom X., pričom uvedené porušenie spočívalo v tom, že prvotné ošetrenie rany dňa 20.10.2012 nebolo u pacienta na Klinike úrazovej chirurgie poskytovateľa zdravotnej starostlivosti vykonané v dostatočnom rozsahu a správne. Rana bola dňa 20.10.2012 primárne operačne nesprávne ošetrovaná a nedostatočne zrevidovaná. Vzhľadom na akútne poúrazovo vzniknutý neurologický deficit a žiadne zlepšovanie klinického stavu, bolo potrebné vykonať revíziu operačného poľa a delibaráciu, resp. sutúru minimálne po 10 - 14 dňoch od prvotnej operačnej revízie.

3. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti bol u žalobcu vykonaný podľa § 43 zákona č. 581/2004 Z.z., pričom v záujme náležitého zistenia skutkového stavu prvostupňový správny orgán požiadal o vypracovanie odborného stanoviska K. odborníka v špecializačnom odbore úrazová chirurgia, ktorý vo svojom odbornom stanovisku zo dňa 10.04.2014 konštatoval, že v posudzovanom prípade zdravotná starostlivosť nebola pacientovi poskytnutá správne, nakoľko dňa 20.10.2012 nebola vykonaná správne prvá revízia rany neatestovaným lekárom, nebol manažérsky zvládnutý reťazec postupu poranenia, nebola vykonaná revízia pri ďalších kontrolách a pacient nebol odoslaný na doriešenie na vyššie pracovisko. Vzhľadom na akútne poúrazovo vzniknutý neurologický deficit a žiadne zlepšovanie klinického stavu bolo potrebné vykonať revíziu operačného poľa a delibaráciu, resp. sutúru minimálne po 10 - 14 dňoch od prvotnej operačnej revízie. Podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia bol protokol č. 205/2014 zo dňa 05.05.2014, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 14.05.2014. Žalobca sa k zisteniam uvedeným v protokole vyjadril listom zo dňa 23.05.2014, v ktorom namietal závery protokolu a konštatoval, že pacient sa tri dni po prepustení nedostavil na kontrolu. Uvedené výhrady žalobcu k protokolu vyhodnotil K. v odbornom stanovisku zo dňa 05.06.2014 ako neopodstatnené, keď opätovne konštatoval, že žalobca neposkytol pacientovi zdravotnú starostlivosť správne. Námietky žalobcu k protokolu boli za prítomnosti žalobcu prerokované dňa 19.06.2014, o čom bola spísaná zápisnica č. 205/2014. Námietky žalobcu ku kontrolným zisteniam uvedeným v protokole prvostupňový orgán neakceptoval, čo zdôvodnil a zaznamenal v zápisnici. Prvostupňový orgán následne zaslal žalobcovi upovedomenie o začatí správneho konania, ktoré mu bolo doručené dňa 06.10.2014. Žalobca sa vo vyjadrení k tomuto upovedomeniu zo dňa 13.10.2014 pridržiaval svojich námietok k protokolu a žiadal, aby bolo vo veci nariadené znalecké dokazovanie formou znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia.

4. Žalovaný vyhodnotil námietky žalobcu uvedené v podanom rozklade ako všeobecné, nepodložené a účelové, keď neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by nasvedčovali nedostatočne zistenému skutkovému stavu. Ďalej poukázal na to, že žalobca v rozklade namietal nevykonanie úkonov, ktoré však zákon prvostupňovému orgánu nezveril. Mal za to, že prvostupňový orgán pri určovaní výšky pokuty postupoval v súlade s ustanovením § 50 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z.z. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na nariadenie znaleckého dokazovania uviedol, že je vecou správneho orgánu rozhodnúť o priebehu znaleckého dokazovania v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 4Sžo/10/2008 zo dňa 26.02.2009, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 10S/207/2006-50 zo dňa 30.10.2007. Z týchto rozhodnutí vyplýva, že ak by aj správny orgán prizval do konania znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku, tento by vychádzal iba z tých istých skutočností, ktoré boli známe aj konzultantom, a ktoré boli podkladom pre vypracovanie odborných záverov vo veci. Správny poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení nezoraďuje jednotlivé dôkazné prostriedky podľa ich dôkaznej sily a nevylučuje, aby správny orgán na ustálenie odbornej otázky namiesto znalca použil odborný posudok konzultanta úradu. Postup úradu pri zisťovaní skutkového stavu predpisujú ustanovenia § 43 a nasledujúce a zákona č. 581/2004 Z.z. a vychádzajúc z týchto ustanovení zákon počíta s odbornými posudkami konzultantov, ako dôkaznými prostriedkami v správnom konaní.

5. Poukazujúc na vyššie uvedený priebeh konania a z neho vyplývajúce zistenia konštatoval porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., t.j. porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne,

keďže prvotné ošetrenie rany nebolo u pacienta vykonané v dostatočnom rozsahu, čo potvrdzuje aj následný priebeh ochorenia u pacienta a objektivizovaný neurologický nález a operačný nález zistený pri neskoršej operácii. To, že pacient prišiel na kontrolu na vyšetrenie až na 11 deň po prepustení, nemení skutočnosť, že mal byť pred prepustením jednoznačne doriešený. Aj pri tejto kontrole po 11. dňoch mal byť pacient akútne znovu prijatý na revíziu a nemal sa zdržiavať priebeh liečby neurologickým vyšetrením. Diagnostický výraz v. s. nezľahčuje nález, ktorý jednoznačne vznikol úrazovým dejom, pre ktorý bol pacient dňa 20.10.2012 prijatý pre reznú ranu volárnej plochy ľavého predlaktia s parestéziami 1. - 3., resp. až 4. prsta na revíziu s podozrením na poškodenie n. mediani. Ďalšie zdržanie vzniklo oneskoreným EMG vyšetrením. Odložené primárne ošetrenie po zhojení rany v priebehu prvých dvoch týždňov má výhodu v nižšom riziku vzniku infekcie a lepšej možnosti identifikovať vitalitu nervových kýptov. Sám žalobca túto skutočnosť potvrdil vyjadrením: „revízia, ktorá by bola vykonaná v odstupe 10 - 14 dní od úrazu, mohla mať priaznivý klinický výsledok“. Táto možnosť, keďže primárne ošetrenie nebolo vykonané dostatočne, tu bola aj po 11. dňoch pri následnej klinickej kontrole pacienta. Žalobca napriek ťažkostiam pacienta operačnú revíziu neindikoval, ani ju neodporúčal. Žalovaný ďalej uviedol, že prvostupňový správny orgán zistil, že pred aj po primárnej operačnej revízii vykonanej dňa 20.10.2012 sa pacient trvale a opakovane sťažoval na neurologickú symptomatológiu, svedčiacu pre akútne poškodenie n. mediani, s čím bol prijatý, ale aj prepustený. Nesprávne ošetrenie pacienta vykonala sekundárna lekárka bez špecializácie. Operačné ošetrenie dňa 20.10.2012 nebolo vykonané v dostatočnom rozsahu, a teda ani správne. Vzhľadom na akútne poúrazovo vzniknutý neurologický deficit a žiadne zlepšovanie klinického stavu, bolo potrebné pacienta pri nasledujúcej kontrole, t.j. po 11. dňoch akútne prijať a doriešiť, resp. odoslať priamo na neurochirurgické pracovisko.

6. Žalobca vo svojej žalobe poukázal na priebeh konania predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia a dôvody uvedené v podanom rozklade. Uviedol, že vo vyjadrení k upovedomeniu o začatí správneho konania sa pridržiaval námietok k protokolu, vyslovil nesúhlas so záverom, že zdravotná starostlivosť bola pacientovi poskytnutá „non lege artis“ a navrhol, aby bolo nariadené znalecké dokazovanie formou znaleckého posudku - odbor zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia. Žalovanému vytýkal predovšetkým nenariadenie znaleckého dokazovania za situácie, kedy sa za žalobcu k poskytovaniu zdravotnej starostlivosti pacientovi vyjadrovali lekári, o odbornosti ktorých nie je možné pochybovať, pričom zo strany správnych orgánov bolo nevyhnutné, aby si pre vyjasnenie rozporných záverov konzultantov a námietok poskytovateľa obstarali kontrolné odborné stanoviská, v opačnom prípade napadnuté rozhodnutie žalovaného trpí vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu. Žalobca sa stotožnil s názorom žalovaného, že aj príbratý znalec by vychádzal z tých istých skutočností, ktoré boli známe aj konzultantom správneho orgánu, a ktoré boli podkladom pre vypracovanie odborných záverov, čo ale neznamená, že znalec je povinný sa s ich závermi stotožniť. Žalobca svoju argumentáciu doplnil v písomnom stanovisku zo dňa 29.02.2016, v ktorom okrem iného uviedol, že správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len po vykonaní všetkých úkonov s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Zistenie skutkového stavu nebolo dostatočné, t.j. také, aby voči nemu mohla byť vyvodená zodpovednosť za porušenie zákona. Záverom dodal, že konzultanti správneho orgánu hodnotia poskytovanie zdravotnej starostlivosti ex post, čo je pomerné jednoduché, nakoľko už zvyčajne poznajú chorobu a taktiež sa vie, či liečba bola alebo nebola úspešná. Za správne považoval posudzovanie zdravotnej starostlivosti ex ante, čo je oveľa problematickejšie, pretože prebieha nie od už určenej choroby k diagnostike a liečbe, ale naopak.

7. Krajský súd stotožňujúc sa so závermi správnych orgánov konštatoval, že žalobca nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorým by spochybnil odborný záver prizvaného odborníka K. Rovnako ani z námietok k protokolu o vykonanom dohľade a ani zápisnice o prerokovaní námietok žalobcu k protokolu o vykonanom dohľade zo dňa 19.06.2014 nemal za preukázané, že by boli odborné závery prizvaného odborníka žalobcom spochybnované. Podľa názoru krajského súdu za daného skutkového stavu neexistoval právny dôvod, aby žalovaný vo veci nariaďoval ešte aj znalecké dokazovanie. V tejto súvislosti poukázal na správnosť argumentácie žalovaného, že s postavením odborníkov v danom medicínskom odbore sa už vysporiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku č.k. 4Sžo/10/2008 zo dňa 26.02.2009, ako aj rozsudku č.k. 10Sžo/21/2014 zo dňa 15.04.2015. Krajský súd z uvedených dôvodov považoval za nedôvodné tvrdenie žalobcu o nedostatočnom zistení skutkového stavu, ktoré

malo spočívať v nenariadení kontrolného znaleckého dokazovania, keď uviedol, že vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu, ktorý v každom štádiu konania skúma, či je potrebné ten - ktorý dôkazný prostriedok vykonať. V súlade so zásadou materiálnej pravdy a pri zachovaní zásady účelnosti a hospodárnosti, ak má žalovaný skutkový stav za dostatočne preukázaný a objasnený, nemusí vyhovieť návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania. Pokutu považoval za uloženú v súlade s § 50 ods. 2 písm. a/ a § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z., pričom dodal, že žalobca v podanej žalobe výšku pokuty nenamietal.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a/, d/, f/ O.s.p. včas odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania uviedol, že úlohou krajského súdu bolo preskúmať, či žalovaný pri hodnotení otázky správneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalobcom postupoval v súlade so zákonom, teda či žalovaný v procese hodnotenia dôkazov sa riadil zákonnými zásadami a či v správnom konaní nebola účastníkovi konania odopretá možnosť účinne hájiť svoje práva. V súvislosti so záverom krajského súdu, že žalobcom namietaný nedostatočne zistený skutkový stav spočívajúci v nenariadení kontrolného znaleckého dokazovania je nedôvodný, poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžp/6/2011 zo dňa 28.03.2012, v ktorom bol vyslovený záver, že ak medzi dôkazy hodnotené správnym orgánom patrí aj znalecký posudok, ktorého vypracovanie bolo potrebné na účely odborného posúdenia skutočnosti dôležitých pre rozhodnutie správneho orgánu, potom zásada voľného hodnotenia dôkazov sa uplatní obmedzene. Správny orgán preto nemôže znalecký posudok označiť za nesprávny a nahradiť ho vlastným posúdením skutočnosti z odbornej stránky. Žalobca mal za to, že pokiaľ v konaní vyvstanú protichodné dôkazy, úlohou správneho orgánu je odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch, resp. presvedčivo odôvodniť, ktorý dôkaz je pre posúdenie veci smerodajný a určujúci, čo v danom prípade absentuje. Správne orgány oboch stupňov neurčili, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre ich rozhodnutie. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Skutkový stav, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie, nie je jednoznačný, aby na jeho základe mohla byť voči žalobcovi vyvodená zodpovednosť za porušenie zákona. Tvrdenie žalovaného, že nie je dôvod na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania z dôvodu, že prizvaný znalec vychádza z tej istej dokumentácie ako konzultanti úradu je v rozpore s presvedčivým zdôvodnením zo strany žalovaného. Žalobca taktiež krajskému súdu vytýkal, že sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s jeho tvrdeniami o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z., v zmysle ktorého sa na konanie a rozhodnutie žalovaného vzťahuje správny poriadok. S poukazom na ustanovenie § 59 ods. 2 správneho poriadku, ktoré upravuje spôsob rozhodovania odvolacieho orgánu mal za to, že žalovaný sa týmto ustanovením dôsledne neriadil, keď vo výroku rozhodnutia uvádzal konkrétne skutky, ktorými bolo porušené ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. Formulácia výroku rozhodnutia nemá oporu v zákone, keďže náležitosti výroku rozhodnutia odvolacieho orgánu zakotvuje uvedené ustanovenie správneho poriadku. Vo výroku tohto rozhodnutia nie je presne a nezameniteľne identifikovaný skutok, ktorý je podľa správneho orgánu porušením § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. Táto nepresnosť sa týka neuvedenia pracoviska kliniky úrazovej chirurgie, na ktorom malo dôjsť k správne deliktu t.j. či ide o kliniku na Rastislavovej 43, alebo na Triede SNP č. 1 v Košiciach. Vzhľadom na nedostatočne konkretizovaný výrok rozhodnutia vo vzťahu k vymedzeniu skutku, za ktorý bola uložená sankcia je rozhodnutie nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť.

9. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu stotožnil so závermi krajského súdu vyslovenými v napadnutom rozsudku. K námietke žalobcu týkajúcej sa nezrozumiteľnosti výroku rozhodnutia žalovaného uviedol, že táto námietka nebola žalobcom uplatnená v podanej žalobe a ani jej doplnení v lehote podľa § 250h ods. 1 O.s.p. Uvedenú námietku preto považuje za irelevantnú, na ktorú námietku by odvolací súd nemal prihliadať. Nestotožnil sa ani s názorom žalobcu, že ak poskytovateľ zdravotnej starostlivosti nesúhlasí so stanoviskom prizvaného odborníka a vznesie k nemu námietky, je povinnosťou úradu zaobstarať ďalšie stanovisko iného odborníka z príslušného odboru za účelom

odstránenia rozporov, prípadne nariadiť dokazovanie súdnym znalcom. Žalovaný aj s poukazom na súdnu prax zdôraznil, že platná právna úprava nevylučuje, aby sa skutkové zistenia žalovaného opreli aj o názor len jedného prizvaného odborníka, pokiaľ tento spĺňa odborné a zákonné predpoklady na posúdenie prípadu.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

11. Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

13. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

14. Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z. na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. Podľa § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z. dohľad na mieste vykonávajú zamestnanci úradu a prizvané osoby (ďalej len „osoba oprávnená na výkon dohľadu“) na základe písomného poverenia úradu. Prizvanými osobami môžu byť zamestnanci iných právnických osôb alebo iné fyzické osoby s ich súhlasom.

16. Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

17. Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

18. Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierné vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

19. Podľa § 3 ods. 5 správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

20. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav

veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

21. Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

22. Podľa § 34 ods. 2 správneho poriadku, dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

23. Podľa § 34 ods. 3 správneho poriadku, účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

24. Podľa § 34 ods. 4 správneho poriadku, vykonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu.

25. Podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

26. Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

27. Podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku, ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

28. Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

29. Žalobca v odvolaní opakovane namietal, že rozhodnutie o uložení pokuty trpí vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu, keďže správny orgán za situácie, kedy sa za žalobcu k poskytovaniu zdravotnej starostlivosti pacientovi vyjadrovali lekári, o odbornosti ktorých nie je možné pochybovať nenaradil kontrolné znalecké dokazovanie za účelom odstránenia rozporných záverov konzultantov a námietok žalobcu uvedených v protokole.

30. S ohľadom na žalobcom tvrdené nedostatočné zistenie skutkového stavu je potrebné uviesť, že právo účastníka konania predkladať dôkazy a podieľať sa na objasňovaní skutkového stavu nemožno interpretovať tak, že správny orgán je povinný vyhovieť každému návrhu na vykonanie dôkazov. Vykonávanie dôkazov patrí v súlade s ustanovením § 34 ods. 4 správneho poriadku správne mu orgánu. Ak však správny orgán návrhu na vykonanie dôkazu nevyhoví, je jeho povinnosťou tento postup zdôvodniť. Najvyšší súd uvádza, že zo zákona č. 581/2004 Z.z. nevyplýva, že by na zodpovedanie špecifických otázok, či na posúdenie veci nepostačoval názor (stanovisko) aj len jedného odborníka z danej medicínskej oblasti. Rovnako ani samotný správny poriadok výslovne neurčuje počet, či dôležitosť dôkazných prostriedkov. Správny orgán je podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku povinný náležite zistiť skutkový stav, za týmto účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie a vykonať dokazovanie tak, aby mal zistené a preukázané všetky skutočnosti do tej miery, aby bol takto zistený skutkový stav spoľahlivým základom pre jeho rozhodovanie.

31. Najvyšší súd považoval postup správneho orgánu, keď do procesu výkonu dohľadu prizval erudovaného odborníka v špecializačnom odbore úrazová chirurgia K. za správny a súladný s ustanovením § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z. Správnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalobcom bola v danom prípade posudzovaná prizvaným odborníkom v odborných stanoviskách, v ktorých sa vysporiadal s odbornými námietkami žalobcu s rovnakým záverom, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne. Uvedené odborné závery boli následne správnymi orgánmi vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. v napadnutých rozhodnutiach zrozumiteľne odôvodnené.

32. Pokiaľ žalobca poukazoval na potrebu konfrontácie resp. odborného prehodnotenia názorových rozporov medzi vyjadreniami jeho lekárov a stanoviskom prizvaného odborníka, odvolací súd uvádza, že nespochybňuje kompetentnosť a erudovanosť lekárov, na vyjadrenia ktorých sa žalobca odvolával, avšak je potrebné opätovne uviesť, že išlo o vyjadrenia žalobcu, ktoré už boli správnymi orgánmi v súčinnosti s prizvaným odborníkom preskúmané a vyhodnotené. Práve v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci a v záujme dôkladného posúdenia správnosti poskytovanej zdravotnej starostlivosti pacientovi bol správnym orgánom prizvaný k výkonu dohľadu odborník z medicínskej oblasti, ktorý nie je zamestnancom úradu hoci primárne dohľad vykonávajú zamestnanci úradu a prizvané osoby na základe písomného poverenia úradu. Žalobca pritom nepredložil žiaden relevantný dôkaz, ktorým by spochybnil správnosť odborných záverov vyslovených prizvaným odborníkom. V tejto súvislosti sa žiada uviesť aj to, že úlohou Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou je na základe predloženej zdravotnej dokumentácie objektívne a nezávisle preskúmať správnosť poskytnutej zdravotnej starostlivosti a v prípade, že zistí porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., je jeho právom uložiť v následnom správnom konaní pokutu. Úlohou a povinnosťou úradu nie je dospieť k zhode s poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti, či ich jednotlivými lekármi, v otázke, či zdravotná starostlivosť bola alebo nebola poskytnutá správne. Samotný nesúhlas žalobcu s odbornými závermi prizvanej osoby bez predloženia relevantných dôkazov spochybňujúcich ich správnosť preto podľa názoru najvyššieho súdu nemôže viesť k záveru o nedostatočnom zistení skutkového stavu. Rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 6Sžp/6/2011 zo dňa 28.03.2012, z ktorého žalobca vyvodzoval potrebu odstrániť rozpory v skutkovom stave kontrolným posudkom podľa názoru najvyššieho súdu nemožno aplikovať na prejednanú vec, keďže v uvedenom prípade bolo potrebné vysporiadať sa s existenciou viacerých znaleckých posudkov. Ako už bolo vyššie uvedené v preskúmvanej veci nešlo o rozpory medzi relevantnými odbornými závermi prizvaných osôb, znalcov a pod., ktoré by odôvodňovali verifikáciu ich odborných zistení kontrolným posúdením.

33. Žalobca taktiež vytýkal žalovanému porušenie ustanovenia § 59 ods. 2 správneho poriadku pri formulácii výroku napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že z výrokovej časti napadnutého rozhodnutia nepochybne vyplýva, že žalovaný zamietol rozklad žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Pokiaľ sa týka prevzatia časti výroku prvostupňového rozhodnutia popisujúcej protiprávne konanie žalobcu vrátane jeho právnej kvalifikácie do výrokovej časti rozhodnutia žalovaného, odvolací súd túto skutočnosť nevyhodnotil ako vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko uvedeným postupom žalovaného nebola narušená totožnosť skutku a ani jeho právne posúdenie. Takto formulovaný výrok rešpektuje kritéria zrozumiteľnosti a nezameniteľnosti. Nemožno súhlasiť ani s námietkou žalobcu, o nepreskúmateľnosti výroku rozhodnutia v súvislosti s neuvedením miesta spáchania deliktu, keďže táto skutočnosť vyplýva z označenia žalobcu vo výrokovej časti rozhodnutia.

34. Podľa názoru najvyššieho súdu z napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že správny orgán uložil žalobcovi pokutu, pretože neposkytol pacientovi zdravotnú starostlivosť správne (čo podrobne odôvodnil), čím porušil ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. Tento záver má oporu vo vykonanom dokazovaní - v stanoviskách pribratého odborného konzultanta z príslušného medicínskeho odboru, závery ktorého žalobca v konaní relevantným spôsobom nespochybnil. Vzhľadom na to, že žalobca ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu resp. zrušenie rozsudku krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, že rozhodnutia správnych orgánov, ako aj postup, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli v súlade so zákonom, preto jeho odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.